

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **ISOPLUS-EOP s.r.o.,** se sídlem Opatovice nad Labem 478, Opatovice nad Labem, zastoupená Mgr. Jakubem Šotníkem, advokátem se sídlem Šikulova 190/17, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, čj. 2967/25/5200-11433713223, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 11. 2025, čj. 52 Af 4/2025-77,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 11. 2025, čj. 52 Af 4/2025-77, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je obchodní společností, která vyrábí a prodává předizolované kovové potrubí a komponenty předizolovaných potrubních systémů. Je kapitálově spojená se svou mateřskou společností Isoplus Fernwarmetechnik Gesellschaft m.b.H se sídlem v Rakousku a spadá do skupiny ISOPLUS, jejíž centrála je v Německu. Mezi žalobkyní a spojenými osobami probíhají obchodní transakce, v rámci kterých žalobkyně nakupuje jak zboží, které dál prodává, tak materiál pro výrobu.

[2] Správce daně vydal dne 23. 6. 2022 dodatečný platební výměr, jímž žalobkyni doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 ve výši 2 222 810 Kč, zrušil daňovou ztrátu ve výši 1 394 916 Kč a uložil jí povinnost uhradit penále. Doměření se zakládalo na kontrolních zjištěních, že žalobkyně neprokázala, že dodržela princip tržního odstupu ve smyslu § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

[3] Žalobkyně se proti dodatečnému platebnímu výměru odvolala. Žalovaný odvolání vyhověl pouze částečně a doměřenou daňovou povinnost snížil.

[4] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou. Krajský soud se zcela ztotožnil se závěry žalovaného a žalobu bez jednání zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) se proti rozsudku krajského soudu bránila obsáhlou kasační stížností. Její kasační námitky lze shrnout následovně:

1. Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání. Tím porušil § 51 soudního řádu správního.

2. Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Krajský soud se totiž dostatečně nevypořádal s žalobní argumentací.

3. Nebyly naplněné podmínky pro aplikaci § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

4. Správce daně postupoval nesprávně, protože se stěžovatelkou komunikoval neformálními prostředky a získané informace nezahrnul do zprávy o daňové kontrole.

[6] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že krajský soud podle něj postupoval správně a setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Stěžovatelka namítala, že krajský soud zatížil řízení procesní vadou. V replice k vyjádření žalovaného se domáhala nařízení jednání ve věci. Krajský soud ale tuto žádost pominul a ve věci rozhodl bez jednání.

[8] Podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního ve znění účinném do 31. 12. 2025 platilo, že *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[9] Nejvyšší správní soud soustavně zastává názor, že pokud krajský soud nenařídí ve věci jednání, ačkoli k tomu nejsou splněny zákonné podmínky, zatíží řízení podstatnou vadou (např. rozsudky ze dne 11. 11. 2004, čj. 6 Azs 28/2003-59; ze dne 22. 10. 2014, čj. 6 Ads 237/2014-9; nebo ze dne 1. 7. 2021, čj. 2 As 128/2021-32). Účastníkovi řízení totiž nelze upřít právo na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti se k věci vyjádřit. Právo účastníka řízení trvat na nařízení jednání přitom nezanikne ani uplynutím lhůty dle § 51 odst. 1 soudního řádu správního. Pokud účastník vyjádří svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání po uplynutí dané lhůty (avšak do okamžiku rozhodnutí o žalobě) měl by soud jeho procesní návrh respektovat a jednání nařídit (rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2021, čj. 2 Afs 186/2019-30, bod 38).

[10] Shodně k dané problematice judikuje i Ústavní soud. V nálezu ze dne 22. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 819/07, konstatoval, že *projeví-li některý z účastníků nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání nebo požaduje-li nařízení jednání, je povinností soudu k projednání věci samé jednání nařídit (samozřejmě nejde-li o některou ze zákonem stanovených výjimek; viz § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 s. ř. s.).*

[11] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatelce bylo vyjádření žalovaného ze dne 20. 6. 2025 doručeno dne 25. 6. 2025. Na vyjádření zareagovala replikou ze dne 16. 7. 2025. V ní uvedla, že požaduje nařízení jednání. Zároveň se obsáhle vyjádřila k argumentům žalovaného. Krajský soud repliku stěžovatelky přeposlal žalovanému dne 25. 7. 2025. Žalovaný se k replice vyjádřil dne 4. 9. 2025. Vyjádření bylo stěžovatelce doručeno dne 26. 9. 2025. Stěžovatelka se již dále nevyjádřila. Zároveň ze soudního spisu nevyplývá, že by v řízení bylo ze strany stěžovatelky učiněno jiné podání, v němž by vyjádřila vůli ústní jednání nekonat. Jak přitom Nejvyšší správní soud uvedl již výše, uplynutím lhůty podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního právo stěžovatelky požadovat nařízení jednání nezaniklo. Není proto podstatné, že stěžovatelka požádala o nařízení jednání až v replice. Krajský soud však navzdory tomuto požadavku stěžovatelky ústní jednání ve věci nenařídil a žalobu bez dalšího napadeným rozsudkem zamítl.

[12] Na základě uvedeného tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení, ve kterém je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního). Krajský soud tedy nařídí v dané věci jednání a následně o žalobě (mj. právě i s ohledem na skutečnosti zjištěné při jednání) rozhodne. Za této situace se Nejvyšší správní soud nezabýval zbylými kasačními námitkami stěžovatelky. V dané věci jde o složitý komplex právních i skutkových otázek, u něhož nelze předem s vysokou mírou pravděpodobnosti vyloučit, že výsledek řízení může být ovlivněn tím, co zazní na jednání soudu. Jakékoliv úvahy kasačního soudu v tomto ohledu by tedy byly přinejmenším předčasné a způsobilé zkrátit účastníky řízení na jejich právech.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 soudního řádu správního rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v rámci kterého krajský soud nařídí jednání (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního).

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. června 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu